

byggelsen. Om Forholdets videre Udvikling savnes der yderligere Oplysninger, og man kan derfor ikke sige, hvilke Tab Paladshotellet har forvoldt Detailhandlerbanken.

B. Det andet Spørgsmaal er de udækkede Tilgodehavender. Der var ikke fuld Dækning for Privatbankens Fordring paa Detailhandlerbanken. Spørgsmaalet rejste sig da: Hvorledes skal Privatbanken stilles? I sin Redegørelse skriver Komiteens Formand til Ministeren, at efter Overenskomstens Ordlyd hæfter Statskassen ikke for de Beløb, Garantibankerne maatte have til gode, og som ikke ere dækkede ved Pantessikkerhed. Hr. Falbe-Hansen skriver, at han er villig til med Ed at bekræfte, at alle Garanternes Tilgodehavende er udenfor Garantien, men mener, at man kan fortolke dette Ord „udenfor Garantien“ paa dobbelt Vis:

1) at de ugaranterede Banktilgodehavender først skulle dækkes, naar alle andre Kreditorer ere dækkede af Detailhandlerbankens egne Midler; er f. Eks. Underskuddet i Detailhandlerbanken 5 Millioner, og Bankgælden er 4 Millioner, skal Bankkomiteen kun dække den resterende Million. Denne Opgørelsesmaade mener Hr. Falbe-Hansen er i Overensstemmelse med den skriftlige Garantikontrakt;

2) eller ogsaa kan man fingere, at Detailhandlerbanken den 8. Februar kom under Konkursbehandling, og da give Privatbanken for sit udækkede Tilgodehavende den Dividende, der i saa Fald vilde tilkomme den i Lighed med de øvrige Kreditorer.

De Herrer Damm og Andersen hævde, at den første Fortolkning er den rigtige; de Herrer Winther og Glückstadt ønske den sidste anvendt.

Den 5. Maj erklærer Statsgældsdirektør Andersen i Bankkomiteen, efter at Hr. Heide har krævet fuld Dividende af udækket Fordring, og Hr. Winther atter har støttet Hr. Heide —, at Garanterne ikke skulle garantere hinanden indbyrdes, og føjer til, at Statens Repræsentanter

ikke paa Forhaand kunne opgive Statens Ret; thi dette, at Garanterne ikke garantere hinanden indbyrdes, var Finansudvalgets Betingelse for at tiltræde Garantien.

Hr. Damm har ligeledes hævdet, at Privatbankens udækkede Fordring faldt udenfor Garantien, og advarer i Mødet den 5. Maj mod en Proces. Det synes da at fremgaa baade af Ytringerne i Bankkomiteen og af Statsgældsdirektørens Udtalelser og af Hr. Falbe-Hansens Referat til Ministeren, at Privatbankens udækkede Fordring ikke er under Garantien.

Imidlertid slutter Hr. F.-H. sin Referatnote med en Udtalelse om, at man her ikke maa gaa skrappt frem, idet det er ubilligt, at Privatbanken ved at paatage sig Garantien Offer skal miste sin simple Kreditorret. Man kan ikke nægte, at Bankkomiteens rettænkende Formand er berettiget til at gøre sligt gældende. Ministeren (J. C. Christensen) resolverer, at „man skal forhandle sig til Enighed om en Mellemvej“. Dertil er heller intet at sige. Kun er Maaden, hvorpaa man har fortolket Begrebet „til en Mellemvej“, ikke helt anerkendelsesværdig. Hr. Damm foreslaar 66 pCt. af Dividenden, man enes om 75, idet man fingerer, at Bobehandling har fundet Sted pr. 8. Februar 1908. Men hertil er at bemærke, 1) at Privatbankens udækkede Tilgodehavende er fremkommen bl. a. ved Privatbankens eget let-sindige Forhold overfor Detailhandlerbanken, og at Privatbankens Direktør — direkte ved at tilføre Detailhandlerbanken vanskelige Foretagender — har skadet denne Bank. 2) Desuden var efter Hr. Damms Skøn — dette til Efterretning for Privatbankens Bankraad — de Værdier, Direktionen i Privatbanken havde modtaget som Sikkerhed paa Fordringen paa Detailhandlerbanken (til en nominel Værdi af over 14 Mill. Kr.), langt fra dette værd; det er derfor en for stor Indrømmelse, naar Bankkomiteen tillader, at de Penge, som Komiteen (altsaa ogsaa af Statens Midler) laaner Detailhandlerbanken til bl. a. at fuldføre de Bygninger, hvori Privat-